

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. április 21-én. Húsvét II. napján.***

**Kezdő ének:** 185. dicséret 1. verse

**Főének:** 348. dicséret mind az 5 verse

**Lekció:** Pál első levele a Korinthusiakhoz 15. rész 1-8. verse

**Ének prédikáció előtt:** 171. dicséret 1. verse

**Textus:** Pál első levele a Korinthusiakhoz 5. rész 6b-8. verse: „Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti? Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával.”

### ***Kedves Testvéreim!***

Húsvét ünnepén sokszor hallgatjuk az evangéliumi történeteket. Azt az eseménysort, amit akár történelmi mozzanatként is leírhatnánk. Hiszen fel tudjuk sorolni, hogy mikor mi történt, hogy ki ment a sírhoz, mit látott ott. Sok esetben pedig úgy érezzük és úgy gondoljuk, hogy ezzel a húsvétról mindent tudunk is. Csakhogy a korinthusi levélből felhangzó két igeszakasz egyértelműen megmutatja, hogy ismerni valamit és tudni valamiről, az még önmagában nem elég.

Nem elég, hiszen Pál apostol is csak távirat szerűen tájékoztat a húsvéti eseményről. Jézus feltámadt az Írások szerint. A lényeg azonban nem ez, hanem az, hogy Jézus megjelent nagyon sokaknak. Megjelent az apostoloknak, megjelent több mint ötszáz embernek egyszerre, és Pál apostol a végén odaírja, hogy mint egy torzszülöttnak, megjelent neki is.

Húsvéti ünneplésünk akkor válik teljessé, hogyha mi is el tudjuk mondani magunkról, hogy utoljára pedig Jézus megjelent nekem is. Ez a hit rajzolódott ki nagyon sokszor az egyház történelme során. Amikor emberek feláldozták az életüket Krisztusért, akkor nem csak egy bölcsességeket tanító emberre gondoltak, hanem látták maguk előtt azt a Krisztust, aki él, akivel találkoztak, aki megjelent nekik. Ennek példája István vértanú is, aki miközben a halálára készült, akkor leírták róla, hogy látja Jézust, amint a mennyei Atya jobbján áll. A húsvéti hit akkor teljesebbé válik, amikor mi is látjuk Jézust, aki feltámadt, aki él, és aki megjelent nekünk.

A megjelenés pedig nem látomás. Lehet az is, de nem kötelezően az. Olyan sokszor olvashatjuk a Bibliában, hogy Isten a legkülönfélébb formában mutatta meg magát az embereknek. Jákob találkozott és tusakodott vele álmában. Mózes egy égő csipkebokorban találkozott a Mindenhatóval, aki meg is szólította őt. Izráel népe felhőoszlopban és tűzoszlopban látta meg Istent, és azokban a csodákban, ahogyan etette és itatta őket a pusztában. A Jézust körülvevő sokaság a krisztusi tanításokban és a különböző csodákban látta meg Istent, hiszen azt mondták, hogy úgy tanított, mint akinek hatalma van és nem úgy mint az írástudók. A százados pedig nagypénteken a kereszthalálon keresztül látta meg a Megváltót, amikor kimondta, hogy a szenvedő bizony Isten Fia volt.

Feltehetjük a húsvéti kérdést: valóban megjelent nekik Isten? Igen. Különböző formában, a legkülönfélébb módon, de találkoztak a Mindenhatóval. Van, aki egy egész gyülekezettel együtt, van aki a tanítványi körben, de mindenki el tudta mondani, hogy látta az élő Jézus Krisztust. Ez a személyesség, amiről Pál apostol ír mindkét helyen. Hiszen Jézus Krisztus feltámadását akkor fogjuk hinni, ha átéljük a személyes találkozást. Ez a hit pedig akkor rajzolódik ki, hogyha lesznek következményei ennek a megjelenésnek.

Alapvetően amit átélünk, amit megtanulunk, az életünk részévé válik. Beleépül a mindennapjainkba mindaz, ami a mienk. Mondjuk is, hogy a tudás nem vehető el. De ugyanezt mondhatjuk el a hitről is. A hit nem vehető el. Milyen sokaknak segített ez az elvehetetlen hit a legnehezebb élethelyzetben is. Romániában a kommunista rendszerben 1956 után egy magyar lelkészt börtönbe vetettek. Hét és fél évet töltött különböző börtönökben. Volt ahol egy százágyas cellában végezte a lelkészi szolgálatot. Nem volt semmilyen könyv, nem volt íróeszköz, csak az volt, ami a fejében és a lelkében volt. Idő sem nagyon volt arra, hogy hosszú prédikációkat mondjon, így kialakította, hogy 3 percen keresztül beszélt egy-egy bibliai mondatról. Arról a hitről beszélt, ami benne volt, ami abból a találkozásból fakadt, hogy megjelent neki a Feltámadott.

Ezért fontos nekünk is tudni arról, hogy mit is jelent a találkozásból fakadó hit. Azt jelenti, hogy aki hisz Jézus Krisztus feltámadásában, az nem bomlaszt. Az apostol itt a kovász képét használja, amit annak idején Jézus is használt. A kis kovász az egész tésztát megkeleszti. A Megváltó a pozitív oldalra

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. április 21-én. Húsvét II. napján.***

fektette a hangsúlyt, hogy az Isten országa képes kicsiny kovászként megváltoztatni dolgokat, az apostol azonban negatív értelemben használja. A rossz kovász képes az egész tésztát megkeleszteni, de ezt a régi kovászt ezt ki kell takarítani, mert nem jó értelemben hoz erjedést. Aki tehát Jézus Krisztus feltámadásában hisz, az semmilyen formában nem rombol.

Nemrég hallottam egy történetet, amiben az egyik iskola viszonylag jól működő és rendezett osztályába bekerült egy új kisgyerek, akit a problémák miatt írtak át ebbe a másik iskolába. A megjelenésével teljesen felbolydított mindent. Amit korábban az osztályközösség elfogadott, hogy valaki szeplős, vagy éppen egy kicsit kövérebb, azt ez az új kisgyerek nem tudta, vagy nem akarta elfogadni. Megjelenése mindent felbolydított, de nem jó értelemben. Akik eddig nem piszkáltak másokat, elkezdtek piszkálódni, azon gondolkodtak, hogy miként tudják bántani a másikat. Igen, egy kis kovász az egész tésztát megkeleszti.

Ez az, amit gyülekezetünkre nézve is komolyan kell vennünk. Aki Jézus Krisztus feltámadásában hisz, az mindig az egységért, a békességért, az összetartásért fog küzdeni. Úgy tesz mindent, hogy abban ne az egyéni érdekek, ne az egyéni előrejutás legyen a lényeg, hanem a gyülekezet érdeke, a gyülekezet előrejutása.

Aztán azt is komolyan kell vennünk, hogy aki hisz Jézus Krisztus feltámadásában, az új tésztává válik. Vagyis mindenében megújul. Olyan életet kezd el élni, amiben minden megváltozik. Minden olyanná válik, mint ahogyan azt Krisztus mutatta nekünk. A minden pedig azt jelenti, hogy nem csak a tettek formálódnak át, nemcsak a gondolatok módosulnak, hanem az érzések is, amik ott vannak a szívünkben.

Ez pedig rendkívül nehéz. El kell tudni vonatkoztatni mindattól, ami az enyém, ami nekem fontos, ami az én érdekem. Meg kell találnom azt, ami pedig a gyülekezetnek jó, ami a gyülekezetnek fontos. Ez az üzenet mindenkinek szól. Amikor ugyanis gyülekezetről beszélünk, akkor nem azt mondjuk, hogy van itt sok gyülekezeti tag, aki egymás mellett ül a templomban, de mindenki a saját érzéseit érzi, a saját gondolatait gondolja, a saját kezével cselekszik. A gyülekezet a feltámadott Jézus Krisztusban eggyé válik. Akkor is eggyé válunk, amikor éppen valami rossz ér minket, de akkor is, amikor öröm ér minket. Amikor a gyülekezet egy tagja megváltozik, amikor életét teljesen Krisztushoz igazítja, akkor azt mindenki érezni fogja.

Ezt mutatja meg az a történet is, ami egy gazdaemberről szól. Egyszer részt vett egy evangélizációs alkalmon, és a feleségével együtt találkozott Jézussal és átadta az életét neki. Pár hónap elteltével, amikor a gazda éppen a teheneket fejte, a felesége bement, hogy megnézzze minden rendben van-e. Amikor körülnézett, akkor megkérdezte: hol van a bot, ami itt szokott lenni az ajtó mellett? A gazda csodálkozva nézett a feleségére. A botot ugyanis azért tartotta az ajtónál, hogy azzal fegyelmezze a teheneket. Néha bizony még a fejőszéket is igénybe vette. Úgy telt el több hónap, hogy nem is kellett a botot használnia, és észre sem vette. Úgy látszik, hogy még a tehenek is megéreztek azt a nagy változást, ami az életében végbement. Aki hisz Jézus feltámadásában, annak az élete ennyire nagy mértékben változik meg.

Végül pedig azt sem szabad elfelejteni, hogy ez a hit az egész ünneplésünket meghatározza. Aki hisz Jézus Krisztus feltámadásában, az tisztaságban és igazságban ünnepel. Tisztaságban, vagyis abban a hitben, hogy a Megváltó meg tudja tisztítani a lelkemet. Igazságban, vagyis abban a meggyőződésben, hogy Isten szava a helyes irányba tudja terelni az életemet.

Ennek az igazságban és tisztaságban való ünneplésnek az egyik legszebb jelképe az úrvacsora. Jézus Krisztus ugyanis azért adja nekünk, hogy emlékeztessen újra és újra, hogy aki Őbenne hisz, annak az élete megszabadul minden tehertől. Az úrvacsora emlékeztet minket arra, ami Ézsaiás próféciajában is elhangzott: „Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú”. (Ézs. 1.18) Ebben az ígértetben ünnepelhetünk ma is. Ebben a hitben jöhetünk az Úr asztalához, hogy találkozzunk a Feltámadott Jézussal és kapjunk hitet, megújult életet. „Örülj, szívem, Vigadj, lelkem, Ékességed lett a hit; Vacsorához, Mégy Jézushoz, Hivatalos vagy te itt”. (436. dicséret 1. verse)

***Ámen!***

**Záró ének:** 446. dicséret mind a 2 verse